

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1787

Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21)
17 Νοεμβρίου 2013

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ μικρόβιο τῆς πλεονεξίας

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Μιλáει γιὰ ἓνα πλούσιο, ποὺ εἶχε κτήματα πολλὰ, κ' ἐκεῖνο τὸ χρόνο ἔδωσε ὁ Μεγαλοδύναμος κ' εὐφόρησε ἡ γῆ· ἔσπειρε ἓνα καὶ μάζεψε πολλὰ· λύγιζαν τὰ δέντρα ἀπ' τὸν καρπὸ. Οἱ ἀποθήκες γέμισαν, δὲν ὑπῆρχε ἄλλος χώρος, κι αὐτὸς ἔπεσε σὲ συλλογισμοὺς.

Πλούσιος ἦταν, πολὺ πλούσιος· μὰ εὐτυχισμένος; Ἐνας ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ ἔχη τόσα εἰσοδήματα θὰ τὸν καλοτύχιζε, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Γιατί; Γιατί στὴν καρδιά του εἶχε ἓνα σκουλήκι, ἓνα μικρόβιο. Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ ἀπ' αὐτό· εἶνε χειρότερο ἀπὸ τὴ χολέρα καὶ τὸν καρκίνο. Πῶς λέγεται; **Πλεονεξία.**

Θέλω λοιπὸν τώρα νὰ σὰς δεῖξω, ὅτι τὸ μικρόβιο αὐτὸ ἔφερε τόση **καταστροφὴ στὸν κόσμον** ὅση δὲν ἔφεραν ἡ χολέρα καὶ ὁ καρκίνος. Προσέχετε νὰ ποῦμε λίγα λόγια ἀπλᾶ.

* * *

Τί ἔπρεπε, ἀγαπητοί μου, νὰ κάνῃ αὐτὸς ὅταν γέμισε ἡ ἀποθήκη του ἀπὸ καρπούς; Ἐπρεπε **νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό.** Γιατί μπορεῖ νὰ σπειρῆς καὶ νὰ μὴν πιάσῃς οὔτε τὸν καρπὸ, ἐνῶ αὐτὸς ἔπιασε πολλαπλάσια. Τοῦ Θεοῦ δῶρα ἦταν αὐτά· ἂν δὲν φυσοῦσε κατάλληλος ἀέρας, ἂν δὲν ἔπεφτε βροχοῦλα ἢ ἂν ἀντιθέτως ἔπεφτε ἀκρίδα, θὰ εἶχε τέτοια σοδειά; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πῆ Δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶ γιὰ ἄκεῖνα τὰ φορτώματα ποὺ δὲν χωροῦσαν οἱ ἀποθήκες νὰ πῆ· Αὐτὰ ποὺ περισσεύουν **δὲν εἶνε δικά μου**, «εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ», εἶνε τῆς κοινωρίας, τοῦ λαοῦ, τῶν φτωχῶν καὶ δυστυχισμένων· μὴν τὰ κρατήσω, γιατί θὰ ἔνε φωτιά στὸ σπίτι μου. Αὐτὸς ὁμως δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τίποτε ἀπολύτως, κι αὐτὸ τὸν ἔκανε ἀνήσυχον.

● Ὁ πλεονέκτης **κάνει κακὸ**-πρῶτα - πρῶτα **στὸν ἑαυτό του.** Ἀντὶ νὰ ἔνε χαρούμενος, εἶνε στενοχωρημένος. Δὲ μένει εὐχαριστημένος γι' αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, λυπᾶται γιατί δὲν ἔχει περισσότερα. Συνάντησα ἓνα τέτοιο ἄνθρωπον. Φτωχὸς ἦταν· ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ

Ξυπόλητος ἔλεινός τρισάθλιος. Πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη, στὴν Ἀθήνα, στὴν Αὐστραλία, στὴ Νέα Ὑόρκη. Δούλεψε. Ἐκανε ἓνα ἑκατομμύριο, τὸ ἓνα τὸ ἔκανε δύο, τὰ δύο τὰ ἔκανε τέσσερα, τὰ κἀν τέσσερα ὀκτώ. Καὶ δὲν σταματáει· ὅ,τι κι ἂν ἀποκτήσῃ, δὲν τοῦ φτάνει. Ἀχόρταγον κακὸ τὸ μικρόβιο.

Ἐνας βασιλιάς ἔμαθε, ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του εἶνε πλεονέκτης. Τὸν κάλεσε λοιπὸν, τὸν ἀνέβασε σ' ἓνα ὑψώμα, τοῦ ἔδειξε τὸν κάμπο καὶ τοῦ λέει· Ὅση ἔκτασι μπορέσῃς νὰ διατρέξῃς ἀπ' τὴν ἀνατολὴ μέχρι τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, θὰ εἶνε δική σου. Ἐκεῖνος πράγματι τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὴν ἀνατολὴ ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Ἐτρεχε χωρὶς νὰ σταματᾷ πουθενά, μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω, σὰν τοῦ σκύλου τὸ καλοκαίρι. Κι αὐτὸ δικό μου, ἔλεγε, κι αὐτὸ δικό μου, κι αὐτὸ δικό μου... Ὅταν ὁ ἡλιος πῆγαινε νὰ κρυφτῆ φτάνει σ' ἓνα ὠραῖο περιβόλι. Στὴν προσπάθειά του νὰ τὸ κατακτήσῃ κι αὐτὸ πηδάει τὸ φράχτη, πέφτει κάτω, κι ἀπάνω ποὺ εἶπε «Κι αὐτὸ δικό μου», τοῦ ἦρθε **συγκοπὴ καρδιάς.** Αὐτὸ εἶνε τὸ πάθημα τοῦ πλεονέκτου.

● Ὁ πλεονέκτης κάνει δυστυχισμένο τὸ σπίτι του. Μοῦ ἔλεγε στὴν Ἀθήνα ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἐφοπλιστοῦ μὲ τέσσερα - πέντε καράβια· θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦμουν σ' ἓνα χωριό, νὰ ἔχω σύζυγον ἓνα τσοπάνον, παρὰ αὐτὸν τὸν φιλάργυρον. Τὸ τί τραβάω δὲ λέγεται· γυρίζει τὸ βράδυ καὶ μοῦ τὰ μετράει ὅλα, μοῦ ζυγίζει κάθε μέρα τὴ ζάχαρη, τὸν καφέ, τὰ πάντα... Ὁ πλεονέκτης δὲν ἀγοράζει ροῦχο στὴ γυναῖκα του, τετράδιο στὸ παιδί του. Ἀρρωσταίνει, καὶ γιὰ τὸ δὲν καλεῖ, φάρμακο δὲν παίρνει, προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ πληρώσῃ. Ἐάν ἀκούσετε πῶς προφέρει τὴ λέξι «λεφτά», λέξ καὶ τρώει γαλατομπούρεκο. Δουλεῦει τίς καθημερινές, δουλεῦει καὶ τὴν Κυριακὴ καὶ τίς γιορτές. Χτυπάει ἡ καμπάνα; τίποτα αὐτός, δὲν πάει ἐκκλησιά· μέσ' στὸ μαγαζὶ θὰ εἶνε ἀκόμα καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Μεγάλον μικρόβιον.

● Αυτό τὸ μικρόβιο ἔχει καταστρέψει καὶ τὸν τόπο μας. Βλέπεις καὶ φεύγουν κατὰ χιλιάδες. Ὅχι μόνο φτωχοί, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν ἐδῶ· ὅταν μάθουν ὅτι κάπου ὑπάρχει χρῆμα, ξενιτεύονται, πᾶνε νὰ γεμίσουν τὶς τσέπες τους. Πηγαίνουν στὸ ἐξωτερικό, πιάνουν δουλειά, μαζεύουν λεφτά, καὶ τί τὰ κάνουν; Ἔστειλαν ποτὲ κάτι στὸ χωριό τους γιὰ τὸ σχολεῖο, γιὰ τὴν ἐκκλησία, γιὰ κάποιο ἴδρυμα; Οὔτε στὴ μάνα τους.

● Ἡ πλεονεξία κάνει κακὸ στὸν ἴδιο τὸν πλεονέκτη, στὸ σπίτι του, στὸν τόπο του, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ μικρόβιο δὲν προσβάλλει μόνο ἄτομα καὶ οἰκογένειες, προσβάλλει καὶ ἔθνη μεγάλα. Παράδειγμα ἡ Γερμανία. Ἦταν ἓνα εὐτυχημένο κράτος μὲ δραστηρίου καὶ ἱκανοὺς κατοίκους, μὲ βιομηχανία, ἐργοστάσια, πλοῦτο. Ἀλλὰ στὴν καρδιά τους μπήκε τὸ μικρόβιο νὰ ξαπλώσουν, νὰ φτάσουν μέχρι Γιβραλτάρ καὶ μέχρι τ' ἀκρογιάλια τῆς πατρίδας μας καὶ μέχρι τὸν Εὐφράτη. Ἐμεῖς θὰ κυβερνήσουμε ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἔλεγαν. Μήπως τῆς Ἀγγλίας ἡ πλεονεξία πήγαινε πίσω; Ἡ Γερμανία ἤθελε νὰ ξαπλώση, ἡ δὲ Ἀγγλία νὰ μὴ δώση τίποτα. Ἔτσι, ἐξ αἰτίας τοῦ μικροβίου αὐτοῦ ποὺ τρώει τὰ μεγάλα ἔθνη – ἡ πατρίδα μας δὲν ἔκανε τέτοιους πολέμους, ἔμεινε πάντα ἐδῶ στὰ βράχια τῆς–, σκοτώθηκαν τόσα ἑκατομμύρια νέοι ἄνθρωποι.

Ἄχ νὰ κατέβαινε ἓνας ἄγγελος ν' ἀφαιρέση ἀπὸ τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ τὸ μικρόβιο! Οὔτε κομμουνισμὸς θὰ ὑπῆρχε τότε, ἀδέρφια μου. Γιατὶ ὁ κομμουνισμὸς γεννήθηκε ὡς ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς πλεονεξίας. Τῆ μισῆ Ῥωσία τὴν εἶχαν λίγοι καὶ τὴν ἐκμεταλεύονταν, ὁ ἓνας τὸν ἓνα κάμπο κι ὁ ἄλλος τὸν ἄλλο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δυστυχοῦσαν. Ἄν οἱ πλούσιοι – μιλῶ ἀντρίκια καὶ καθαρὰ μπροστὰ στὸ λαό μου καὶ δὲν κρύβω τίποτα–, ἂν αὐτοὶ ποὺ ἔτρωγαν μὲ σερβίτσια πολυτελείας μοίραζαν τὰ πλούτη τους σ' ἐκείνους ποὺ πεινοῦσαν, σήμερα δὲν θὰ ὑπῆρχε κομμουνισμὸς. Ἀπὸ τὴν πλεονεξία προῆλθε ἡ γερμανικὴ καταστροφή, ἀπ' τὴν πλεονεξία κι ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς. Καὶ ἂν θὰ γίνη τρίτος παγκόσμιος πόλεμος – ὧ ἔρχεται!–, ἀπ' τὴν πλεονεξία πάλι θὰ ἔνε. Μὴ φοβᾶστε τὴ χολέρα καὶ τὸν καρκίνο, φοβηθῆτε τὴν πλεονεξία. Εὐτυχημένη εἶνε ἡ Ἀμερικὴ, εὐτυχημένη ἡ Ῥωσία, εὐτυχημένα κράτη, μεγάλα τεράστια. Δὲν θέλουν ὅμως νὰ ἄρκεσθoῦν σ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν. Τὰ μάτια τους εἶνε πλεονεκτικά, σὰν ἐκείνου ποὺ σᾶς περιέγραψα, θέλουν νὰ καταλάβουν τὸν κόσμο ὁλόκληρο. Καὶ μόνο τὴ γῆ; τώρα πᾶνε

πάνω στὰ φεγγάρια. παλεύουν ποιὸς θὰ καταλάβῃ τὴ σελήνη. Φοβερὸ πρᾶγμα ἡ πλεονεξία!

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν φάρμακο γι' αὐτὴν; Ὑπάρχει, ἀδελφοί μου. Τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀφήστε ὅλα τ' ἄλλα βιβλία, κρατήστε μόνο αὐτὸ· φτάνει. Λέει τὸ φάρμακο ὁ Χριστὸς σήμερα στὴν παραβολή. Ἔλα ἐσὺ πλεονέκτη, ἐλάτε ἐσεῖς τὰ μεγάλα ἔθνη, τεντῶστε τ' αὐτιά σας. Ἐγὼ τὰ εἶπα, λέει ὁ Χριστὸς, «ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω» (Λουκ. 14,35). **Ποιὸ εἶνε τὸ φάρμακο;** Νά.

Καθόταν τὴ νύχτα ὁ πλούσιος ἄπυνος καὶ παίδευε τὸ νοῦ του. Ἔτσι γίνεται· ἐνῶ ὅλοι κοιμούνται, ὁ πλεονέκτης μετράει τὰ κατὰστικὰ του. Μαθαίνω, ὅτι κι ὁ Ἰνῶσης τὴ νύχτα δὲν κοιμᾶται, σκέπτεται πῶς θ' ἀγοράσῃ κι ἄλλο καράβι, πῶς θὰ πάρῃ κι ἄλλη ἐπιχείρησι. Τὴ νύχτα λοιπὸν, λέει τὸ εὐαγγέλιο, ἐκεῖ ποὺ ὁ πλούσιος σκεπτόταν πῶς θὰ μεγαλώσῃ τὶς ἀποθηκὲς του, ἔρχεται κάποιος ἀπρόσκλητος καὶ τοῦ χτυπάει. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ θρασὺς ποὺ ἐνοχλεῖ τέτοια ὥρα; Ἀνοίγει. Ποιὸς ἦταν; ὁ **χάρος!** – Ἐτοιμάσου, λέει, φεύγουμε. – Τέτοια ὥρα; μὰ σὲ παρακαλῶ, δός μου λίγο περιθώριο. – Τίποτα· τώρα! Ὅπως τὸ γεράκι πέφτει κι ἀρπάζει τὴν ὄρνιθα καὶ τὴν πάει ψηλά, ἔτσι κι ὁ χάρος τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν πήγε στὴν κόλασι.

Μνήμη θανάτου, νὰ τὸ φάρμακο. Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ζεστὰ - καυτὰ σὰν τὴ φωτιά τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω». Θὰ τ' ἀκούσουμε; Εὐχομαί νὰ μὴν παρουσιαστῇ τέτοιο μικρόβιο. Ἄς εἴμαστε φτωχοί, ἀλλὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Δὲν γίνεται, ἀδέρφια μου, δὲν γίνεται κανεὶς πλούσιος μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν πιστεύῃς στὸ Εὐαγγέλιο, θὰ ἔχῃς μόνο τὸ ψωμάκι σου, τὴ δουλειά σου, τὴν υἰειά σου, τὴν καλύβα σου· θὰ ζήσης σὰν τὸ Χριστό. Μὲ τὸ διάβολο πλούτισαν ὅσοι ἔπιασαν τὰ πολλά. Μὴν τοὺς ζηλεύετε. «Ἐρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6), νὰ μᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὶς πορνείες, τὶς μοιχεῖες, τὶς κλοπές, τὶς βλαστήμιες, τὶς ψευδορκίες, γιὰ ὅλα τὰ αἵσχημας.

Ἀδέρφια μου, ποῦ μιλάω; σὲ πέτρες; Ἄν δὲν πίστευα στὸ Χριστό, θὰ ἔσπαζα αὐτὴ τὴ μπαστούνα νὰ γίνω λοῦστρος. Πιστεύω στὸ Χριστό, πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο. Πιστέψτε, ἀδέρφια μου. **Νὰ μετανοήσουμε,** νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν Κύριο, νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ἡ Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι· κι ὅταν πλησιάζει τὸ τέλος μας νὰ μὴ μᾶς βρῆ ὁ χάρος νὰ γλεντᾶμε, νὰ διασκεδάζουμε, νὰ μετᾶμε τὰ ἄτιμα ἀργύρια, ἀλλὰ ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς νὰ ποῦμε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**